

en Støtte i det virkelige og i det praktiske Liv, saa at den Enkeltes Vilkaarlighed dog ikke kan faae saa ganske fuldt Raaderum, som om § 9 havde staaet alene. Dette var den ene Grund hvorfor jeg ikke foreløbigt holdt saa fast paa mit oprindelige separate Botum til § 9. Den anden Grund var den, at jeg, saavel i det Udvalg, som var nedsat med Hensyn til Loven om den religiøse Opdragelse for Børn af blandede Ægtefæder, som i det andet Udvalg, der er nedsat med Hensyn til denne nu foreliggende Lov, ikke fandt, at der var Nogen af Comiteemedlemmerne, som samstemmede med mig med Hensyn til dette Punkt, og jeg vilde derfor tøve og see, om den Ansuielse, der var udtalt i mit særskilte Botum, kunde finde nogen Anklang enten i Thinget eller udenfor Thinget i Folket. Sagen var dengang saa ganske ny; der yttrede sig forskellige Meininger hist og her, og, uagtet jeg var personlig stemt for dette separate Botum, saa turde jeg dog ikke stole alene paa mig selv, men vilde oppebie og høre, om det fandt nogen Anklang hos Andre. Dette var den anden Grund, hvorfor jeg foreløbig lagde det tilside, saa meget mere, som jeg følte, at just i den Comitee, hvoraf jeg har den Ære at være Medlem, vilde vi være nødte til, at gaae til den yderste Grundse af Æstergivenhed med Hensyn til vore personlige Ansuielser, dersom der skulde komme Noget ud af den hele Sag. Jeg følte, at vi maatte holde sammen, og at det var enhver Enkelts Pligt at opgive Saameget af sine personlige Ansuielser, som han paa nogen Maade kunde, for at slutte sig til de Andre i Comiteen, og derfor opgav jeg foreløbig dette mit Separatvotum, medens jeg dog forbeholdt mig at udtale mig derom i Thinget, ligesom jeg ogsaa har forbeholdt mig, dersom der skulde være Stemmer, som udtalte sig derfor, da at slutte mig til dem under Sagens 3die Behandling. Jeg maa altsaa sige, at § 9 forekommer mig i Grunden at være det vageste Punkt i hele det foreliggende Lovforslag, og, om den end støttes Noget af § 11, der ligesom helber sig dertil, saa at jeg til Nød kunde antage dem begge i Samling, saa kan jeg dog ikke vel gaae ind paa § 9 alene, førend jeg tillige veed, hvad § 11's Skæbne vil blive. Jeg vil

derfor afholde mig fra at stemme om § 9 i dens foreliggende Skikkelse; men jeg troer, at, naar disse 2 Paragraffer begge blive staaende omtrent i den Sikkelse, i hvilken de nu ere, vil jeg kunne antage dem, da de ville styrke hinanden og nogenlunde afhjælpe den ene den andens Ufuldkommenheder, saa at det vil gaae med dem ligesom der staaer i Læsebogen, „at den Halte seer og den Blinde gaaer, men ved fælles Hjælp de Maalet naaer“. Saaledes troer jeg vel, at de nogenlunde vilde hjælpe paa hinanden; men Bedre er dog Bedre, og, dersom der bliver stillet et saadant Endringsforslag, som gaaer ud paa at afhjælpe den af mig antydede Mangel ved § 9, eller som gaaer ud paa at indføre i Virkeligheden den Grundsaetning, som jeg allerede under Behandlingen af denne Sag i den forrige Session udtalte mig for: at nemlig Staten bør træde imellem der, hvor Forældrene med Hensyn til Børnenes religiøse Opdragelse ikke kunne ansees for at være fuldkommen paalidelige, saa vil jeg slutte mig dertil og søge at afhjælpe disse Mangler, saavidt jeg kan, ved 3die Behandling.

**Mæ:** Det vil altsaa med andre Ord sige, at Staten skal indføre en Politieopdragelse for Børnene. Det synes mig, at vi have haft nok af Politiedaab, saa at vi ikke skulde tænke paa at indføre Politieopdragelse. Man er i det Hele ved de Forslag, som ere bebudede at ville blive stillede ved 3die Læsning, kommen ind paa et Gebeet, som aldeles ligger udenfor denne Lovs egentlige Gjenstand, men som i alt Fald er saa farligt, at jeg i det Mindste ikke kan undlade et Dialekt at dvæle derved. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke har studset lidet ved at høre det Foredrag, som i denne Retning blev holdt igaar Aftes af den høitærede Minister uden Portefeuille. Den ærede Minister sagde, at man skulde forebygge, at Papismen kom herind og købte de smaa Børnesjæle; dertil vilde han, at Folketirken skulde have Forkøbsret til dem (Hør!). Men jeg veed ikke, om der er nogen synderlig Forskiel paa en saadan Sjælehandel. Det forekommer mig, at det i alt Fald for Folketirken slet ikke er værdigt at betragte den Veis; jeg troer ikke, at det er paa den Maade, Evangeliet's Lære